

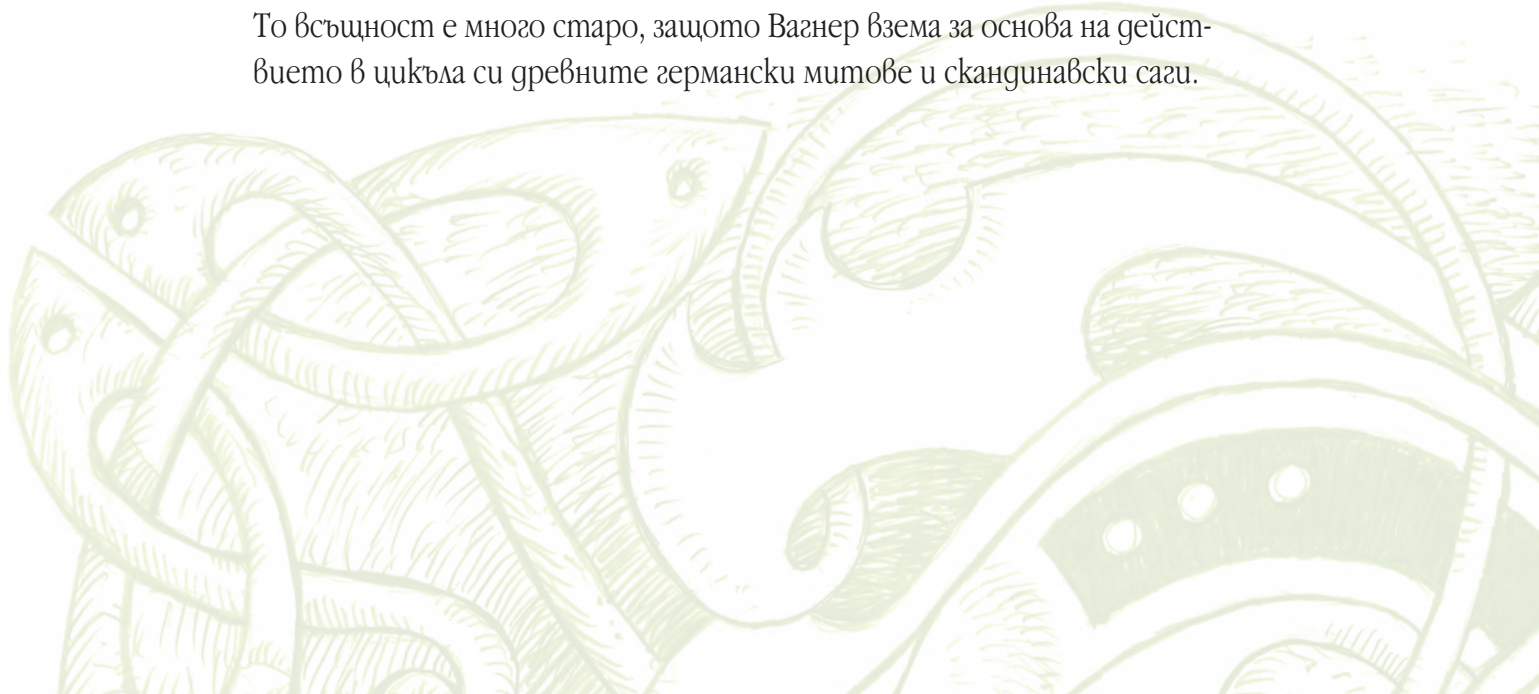
*– Ще представят „Кървав топор и Железен млат“! – възкликна
лейди Сибил... – Аз пях арията на Железния млат, когато
поставихме операта в нашия пансион за благородни девици.
Е, не беше пълната версия, която продължава пет седмици...*

ТЕРИ ПРАТЧЕТ
Петият слон (превод В. Зарков)

Ходили ли сте на опера? Ако не сте, трябва непременно да опитате. Съвсем не е страшно. Даже напротив – изненадващо е колко омагьосваща си остава операта и днес, нищо че е малко по-ексцентрична от поп, рок и метъл концертите.

Оперите са специални произведения на изкуството. А най-специална от специалните е знаменитата тетралогия на Рихард Вагнер „Пръстенът на нибелунга“. Оставила е толкова дълбок отпечатък в човешкото развитие през последния век и половина, че с времето се е превърнала в същинско море, което на моменти може да се обхване с поглед само от космически кораб (или, казано с надути гуми, „Пръстенът“ е станал същински културен архетип). Не ви се вярва? Та по вълните на сътворената от Рихард Вагнер история плава дори флотилията на Дж. Р. Р. Толкин, а няколко цистерни солена вода си е донесъл и Дж. Р. Р. Мартин. Няма начин да не сте чували за него. За Вагнер също. А чели ли сте Тери Пратчет? Ако не сте, отделете му време. Неговите книги са такова мащабно събитие в съвременната литература, каквото са били оперите на Вагнер в края на XIX век за тогавашната европейска култура.

Въобще, фентъзито... съвсем не е толкова ново, колкото си мислим. То всъщност е много старо, защото Вагнер взема за основа на действието в цикъла си древните германски митове и скандинавски саги.

Дървото на живота в тетралогията обаче е усукано по вкуса на композитора и взаимовръзките между отделните му „етажи“ и дори конкретни герои са силно променени. Дотам, че разпознаването на някои изисква солидна подготовка и ровене в източниците, а други са преобърнати с краката нагоре. Останалото... е музика. Над петнадесет часа грандиозна оперна сага за пръстена, който владее съдбата на света, за обречените на гибел богове, за героичните простосмъртни – и за силата на любовта. Във фентъзистата обикновено за това се разказва, нали така?

Това беше и причината, когато чух за първи път идеята да се направи илюстрирана адаптация по либретото на „Пръстена“, едновременно да скоча до тавана и да си кажа, че е невъзможна задача: шанс, какъвто се отваря един път в живота, но и изискващ пресъздаване на цяла митология наново, и издирване, и завързване на цял куп висящи връзки и връзчици.

Така че добре дошли в магическата вселена на Рихард Вагнер, качете се в клоните на Игдразил и да поемем на пътешествие из световите на богове и герои...

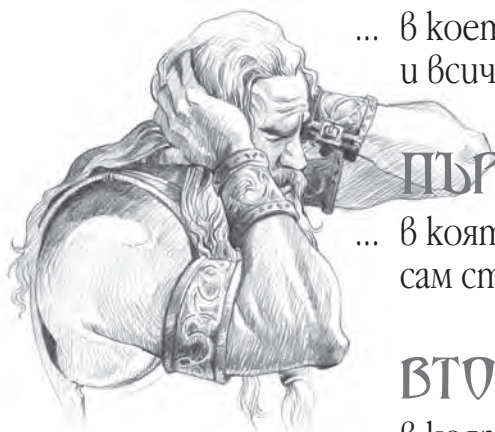
Елена Павлова

СЪДЪРЖАНИЕ КНИГА ПЪРВА

ВСТЪПЛЕНИЕ • 13

... в което съзираме световите
и всички чудеса възможни

ПЪРВА ГЛАВА • 16

... в която става ясно, че който се подиграва другиму,
сам страда накрая

ВТОРА ГЛАВА • 26

... в която става ясно, че и на боговете
нищо човешко не им е чуждо

ТРЕТА ГЛАВА • 34

... в която става ясно, че властта над целия свят
е сладка единствено за овластения,
а на подвластните му носи само страдание

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА • 44

... в която става ясно,
че изкорениш ли любовта в душата си,
светлината в живота ти угасва

ПЕТА ГЛАВА • 54

... в която става ясно,
че и най-изпеченият мошеник все някога
си намира майстора

ШЕСТА ГЛАВА • 62

... в която става ясно, че трябва да си старателен ученик, когато боговете решат да ти преподават уроци

СЕДМА ГЛАВА • 74

... в която става ясно, че когато Съдбата те посочи с пръст, не я питаш за мотивите ѝ

ОСМА ГЛАВА • 84

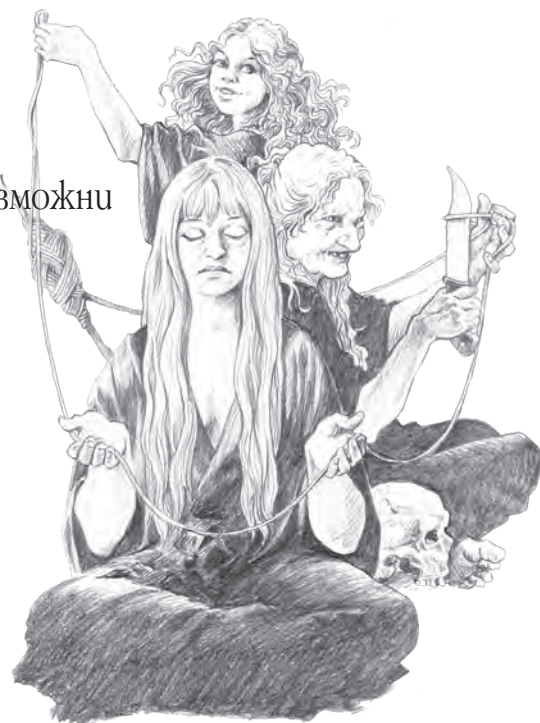
... в която става ясно, че който гроб копае другиму, сам пада в него

ДЕВЕТА ГЛАВА • 94

... в която става ясно, че уроците на златото са по-важни дори и от уроците на боговете

ЕПИЛОГ • 110

... в който надникваме в бъдещето и виждаме чудесата да стават възможни

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

БОГОВЕ

ВОТАН, върховен бог, въоръжен с вълшебно копие, което никога не пропуска целта, често слъза предрешен в света на хората

ФРИКА, богиня на семейното огнище, обичана съпруга на Вотан

ФРЕЯ, богиня на младостта и красотата, сестра на Фрика

ЛОКИ, полубог и въплътен огън, прекарал векове в плен на нибелунгите

ЙОРД, богиня на земята, господарка на Хелхайм, царството на мъртвите

ДОНЕР, бог на бурите, повелител на облаците и светкавиците

ФРО, бог на плодородието, брат на Фрика и Фрея

НИБЕЛУНГИ (ДЖУДЖЕТА)

Древен народ рудари и ковачи,
насялащи магическите пещери на Нибелхайм

АЛБЕРИХ, крал на нибелунгите,
алчен за власт и злато

МИМЕ, по-малък брат на Алберих

ГЛАВЕН майстор-ковач

ГРУПА НИБЕЛУНГИ,
съсипани от няколкодневен непрестанен труд

ВЕЛΙΚАНИ

Обитават студения
и неприветлив Йотунхайм

ФАФНИР, по-големият брат
ФАЗОЛТ, кандидат-женех на Фрея

ДЪЩЕРИ НА РЕЙН (РЕЧНИ НИМФЫ)

ФЛОСХИЛДА, сериозна и отговорна

ВОГЛИНДА, мила и нежна

ВЕЛГУНДА, вятърничава и палава

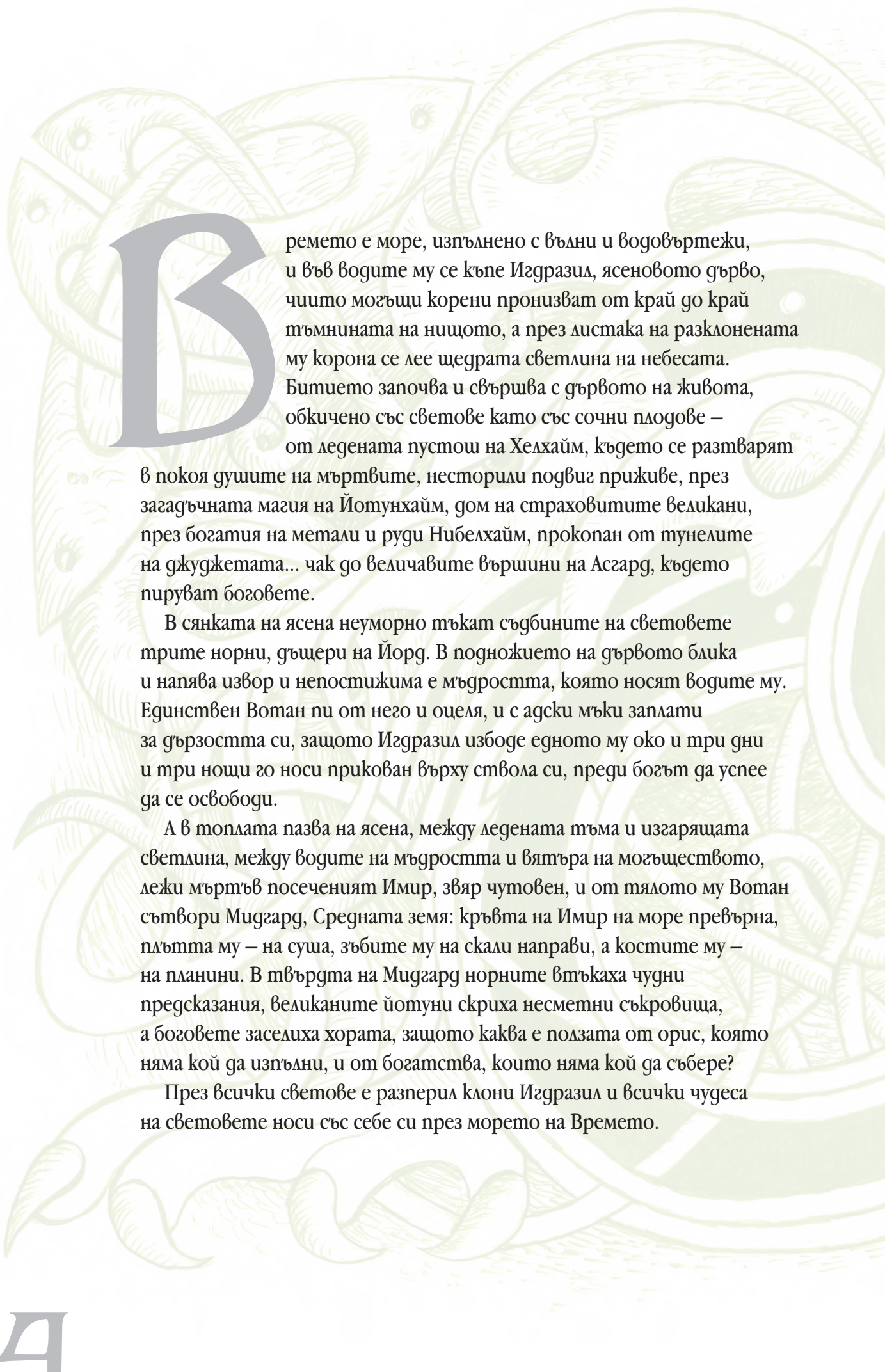

ВСТЪПЛЕНИЕ

... в което съзираме световите
и всички чудеса възможни

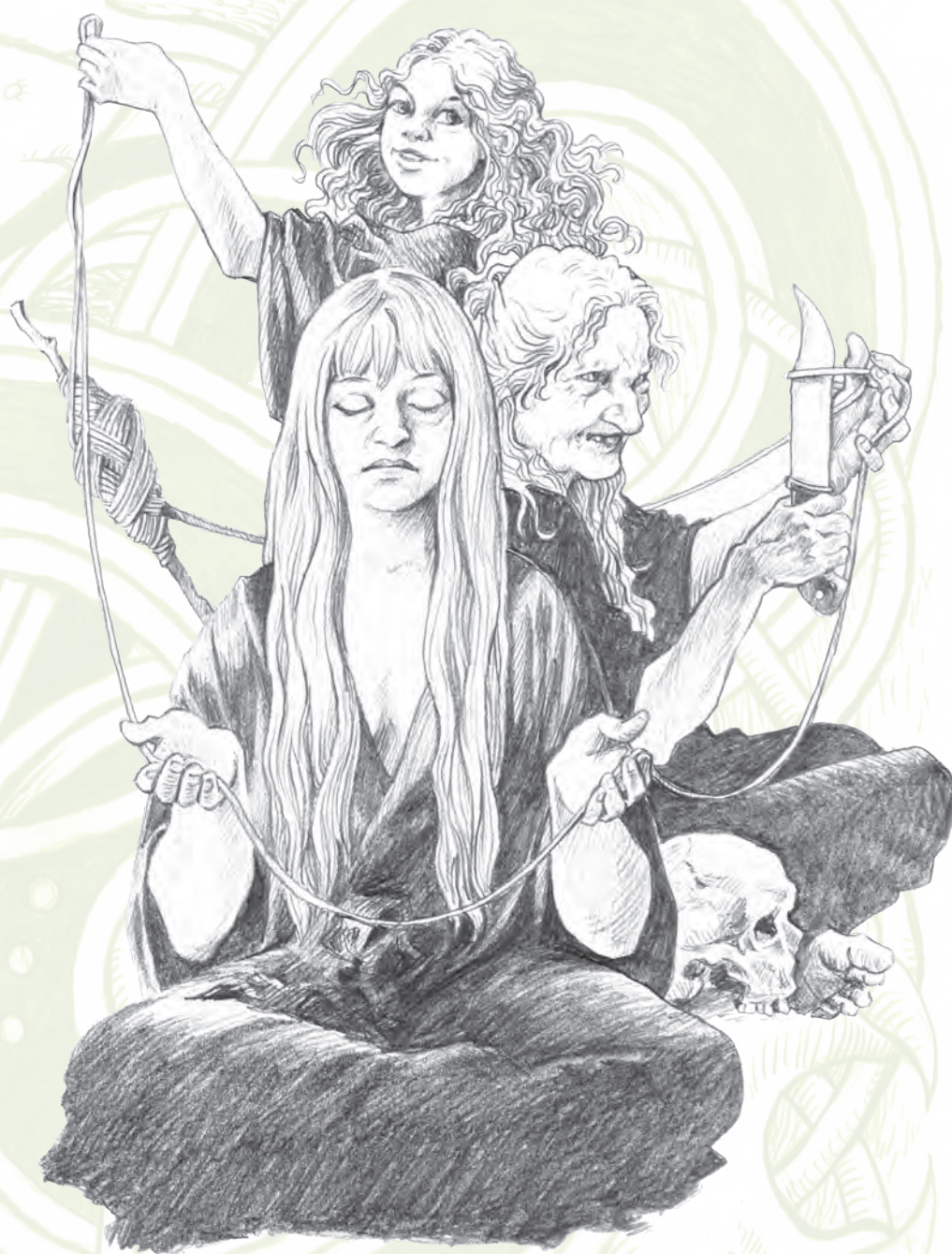
Времето е море, изпълнено с вълни и водовъртежи, и във водите му се къпе Изгразил, ясеновото дърво, чиито могъщи корени пронизват от край до край тъмнината на нищото, а през листата на разклонената му корона се лее щедрата светлина на небесата. Битието започва и свършва с дървото на живота, обкичено със светове като със сочни плодове – от ледената пустош на Хелхайм, където се разтварят

в покоя душите на мъртвите, несторили подвиг приживе, през загадъчната магия на Йотунхайм, дом на страховитите великани, през богатия на метали и руди Нибелхайм, прокопан от тунелите на джуджетата... чак до величавите вършини на Асгард, където пируват боговете.

В сянката на ясена неуморно тъкат съдбините на световите трите норни, дъщери на Йорг. В подножието на дървото блика и напява извор и непостижима е мъдростта, която носят водите му. Единствен Вотан пи от него и оцеля, и с агски мъки заплати за гързостта си, защото Изгразил избод едното му око и три дни и три нощи го носи прикован върху ствола си, преди богът да успее да се освободи.

А в топлата пазва на ясена, между ледената тъма и изгарящата светлина, между водите на мъдростта и вятъра на могъществото, лежи мъртъв посещеният Имир, звяр чутовен, и от тялото му Вотан сътвори Мидгард, Средната земя: кръвта на Имир на море превърна, плътта му – на суша, зъбите му на скали направи, а костите му – на планини. В твърдта на Мидгард норните втъкаха чудни предсказания, великаните йотуни скриха несметни съкровища, а боговете заселиха хората, защото каква е ползата от орис, която няма кой да изпълни, и от богатства, които няма кой да събере?

През всички светове е разперил клони Изгразил и всички чудеса на световите носи със себе си през морето на Времето.

Но нека се приближим, нека надникнем отблизо, още по-близо,
към планините и долините на Муггард, към синята лента на Рейн,
бащата река, който го опасва. Там, долу, виждате ли онова ярко
сияние? Може ли да се сбърка блясъкът на златото? Ето едно чудо
на чудесата, което очаква да бъде съзряно...